

У попередньому випуску «Замкової гори» ми повідомляли про похорон захисника України, острожанина **Куфальського Віктора Миколайовича**. У тому ж випуску було опубліковане співчуття родині загиблого від міської ради. Церемонія прощання з Героєм відбувалася у четвер, 15 грудня. У той час наше видання було вже надруковане в Луцьку й навіть доставлене до Рівного.

Спочатку острожани, жителі сіл Рівненського району й обласного центру зустрічали Героя на теренах нашого краю. Церемонія прощання розпочалася вдома. У Свято-Миколаївському храмі Острога відбулася заупокійна служба Божа. Ї очолив

благочинний церков ПЦУ, протоієрей **Юрій Лукашик**. Разом із ним молилися ще шість священників зі сіл Острожчини, родина, військові, острожани та гості міста.

Громадська панахида відбулася на майдані Свободи Острога. Там зібралось дуже багато людей. Траурну процесію зустріли «живим» коридором зі синьо-жовтими прапорами та чорними жалобними стрічками. Звучав Гімн України. Сумний щемливий вірш **Віолетти Кравченко** (Південноукраїнськ) викликав сльози у багатьох присутніх... В інтернеті я знайшов той твір і тут прочитую його повністю.

Иого несли, а він лежав,
Він не хотів собі тієї слави,
Вже дух його у небесах витав,

А тіло на колінах зустрічали.

Кричала донька:

«Татечку, вставай!»,

Сусіди голосили і знайомі,
Казали побратими: «Прощавай,
Ми помстимося за холодні скроні».

А він лежав, красивий, молодий –
Герой, якому б жити ще і жити.
Для нього відгримів останній бій,
Він їде до домівки, щоб спочити.

Живий ланцюг і прапорець стіна
В останню путь

героя проводжають.

Будь проклята росія і війна,
Війна, де хлопці

молоді вмирають.

Осиротіла ще одна сім'я,
Війна забрала батька у дитини...
Плита холодна, фото та ім'я –
Це все, що залишилось для дружини?

Сьогодні в Україні всюди плач,
На цвинтарях щодня

ростуть могили,

Солдатські сльози

і слова «пробач,

Ми помстимося тим,

хто тебе вбили».

Заплаче небо і дощем впаде
На землю, що героя прихистила.
Він вже додому більше не прийде,
Бо замість ніг тепер у нього крила.

– ...**Насправді брат** – це той, хто підкаже, допоможе, хто підставить плече, а не ногу, – сказав під час свого виступу міський голова **Юрій Ягодка**. – *На жаль, такою дорогою ціною приходять наше усвідомлення, що насправді цей «брат» – лютий ворог. Країни, які були колись також із цим так званим братом, європейські країни, визнають їх державою – спонсором терориз-*

му. Учора польський Сейм ухвалив дуже важливе рішення. Скільки століть нам розказували, що поляки – це не наші друзі. Подивіться на вчорашній результат у Польщі. Раніше – у Чехії, інших країнах. Хто полюбив братство, уже не хоче такого «добра». Повторюся: на жаль, такою ціною ми розуміємо, що таке росія. Інші країни вже також мають це усвідомлення. Рік тому тут влаштували новорічну ялинку. Наближаються новорічні свята. Але, напевно, повноцінно святкувати ми будемо тоді, коли настане наша перемога. Велика. Хороша перемога над ворогом. А зараз, шановна громадо, гуртуймося, підтримуємо один одного, підтримуємо родини загиблих захисників України, зокрема Героя Віктора. Ми все пройдемо! Нас вони не зламують, тому що за нами Бог, за нами правда. Дорога родино, усі друзі, знайомі, родичі Віктора відгукуються про нього, як про дуже життєрадісну, хорошу людину. На жаль, війна забирає найкращих. Ми всі схилиємо голови перед його пам'яттю. Приймійте найщиріші співчуття від нашої громади. Нехай земля йому буде пухом, нехай буде Царство Боже. Уся громада сьогодні з вами...

Присутні острожани й гості міста під мелодію «Плине кача» прощалися зі загиблим Героєм. Поховали Віктора Куфальського на Бельмазькому цвинтарі. Там також відбулася заупокійна молитва. Звучав Гімн України. Були дані залпи з автоматичної зброї. Військовослужбовці Збройних сил України зняли з домовини державний прапор, згорнули його і передали дружині. ■